

Gece Katili Oluyordu Düşlerimin

– muhammed-yal · 26 Şubat 2011

Öyle apansız açıldı perde ve gece düştü gözlerime
Söylediğim bütün doğruları unuttum sende
Duruyordu önümde yıldızlar , ay nöbetçiliğini yapıyordu geceye
Sevda vuruyordu , sokak lambasının aydınlattığı çiçeklere
Üşüyordu kent çırılçıplak sokaklarda
Bir hayal bile yoktu ,
ısınmak için gece \ kondularda
Hangi tarihten kalmıştı bu sıcak öyküler
Açlık çekerken bile gözleri gülen , mutluluk dağıtan kişiler

Biz mi çok pollyannacılık oynadık ,
değişti mi dünya ?
Gece , gündüzün katili oluyordu kimsesiz sokaklarda
Bir gazete kağıdına sarılı mutluluk kısıtılmıştı koltuk altlarına
Koşuyordu bir gölge ...Kapatılmış bir cesetin arkasından
Dört duvar çöküyordu kursağıma
Rutubet kokulu yaralarımın sızıyordu ,
Yalnızlık
Alfabenin en sahipsiz harfini tutuyordum ,
Yani kendimi

Seviyordum seni kendi dilimden ,
Saklıyordum hece hece ,
kimse görmesin istiyordum
Bende , öteki seni

Sen üstüne giydiğin geceyi çıkartmıyordun gözlerinden
Ben tavaf ediyordum sensizliği
Sen ellerinin kıvrımlarından iterken bendeki terlemeleri
Ben her gece misafir rolünü alıyordum ,
Kelebek düşlemesi gibi
Üç günden fazla duramıyordum

Sen en çok saklanbaç oynamayı seviyordun ,
Ben ne söylesem çıkmıyordun içimden
Üşüyordum yastık altı günahlarımda ,
Bir terleme sarıyordu topuklarımdan
Biri canımı çekiyor düşüncelerimde
Vuruyor , nefesin dudaklarıma
Kanıyor içimdeki bütün 'senler '

Kime şimdi aşk desem ,
Biliyorum sana çarpacak günün birinde
İçim dağılacak , kanın bulaşacak bütün insanlığa
Koşacak bütün çocuklar peşimden
Gece olacak meselâ , pencereden bakacağım
Bir hayal koşacak sahipsiz köpeklerin peşinden
Yollar kimsesiz duracak , yıldızlar kayacak
Sen gene aynı harflerin sapağında bana bakarak
Gittim diyeceksin

Ben Gülümseyeceğim ;

Yüzünü Görmek İçin Gece Nöbetlerindeyim

Muhammed YALÇINKAYA - Gece Katili Oluyordu Düşlerimin -